
Bůh tě nepohlédnul

By David Wilkerson

February 27, 2006 Chci vás vzít zpět do jednoho z nejtemnějších dnů v historii Izraele. Právě v tento den stála jedna vdova před těmi rakvemi, obklopená náikajícím davem. V tomto truchlícím davu byly stovky plačících vdov, právě tak jako spousta raněných vojáků, n kterým jejich zranění stále krvácela.

Uprostřed této scény byla bezejmenná vdova, která stží dokázala stát před těmi rakvemi. Třhotná a v bolestech, na pokraji zhroucení, musela být podpírána dvěma služkami. Tato žena byla duchovně i duševně mrtvá, žádný život v ní nezůstal, byla zcela pemožena svým zármutkem a bolestí.

V jedné rakvi ležel její osmaosmdesátiletý tchán Eli, kněz v Izraeli. V další ležel její švagr Ofni, také kněz. Ale ta jedna rakev, nad kterou se tato žena nejvíc nakláněla, byla ta tetí, v ní leželo tělo jejího manžela Fínesa.

V tomto okamžiku historie Izraele postihla národ veliká katastrofa. Před pár dny vyšla izraelská armáda bojovat s filistínskými a byla pemožena. V bitvě zahynulo asi 30 000 mužů, včetně dvou synů Eliho, Ofniho a Fínesa. Když se nejvyšší kněz dozvěděl, že nepřátelé ukojistili archu úmluvy, a jeho dva synové jsou mrtví, spadl ze stoličky na záda a zeměl, zlomil si vaz.

Písmo dál íká, že tato bezejmenná Fínesova vdova do určité míry milovala Boží vůci. Měla úctu k Hospodinovi přítomnosti a bdovala nad Filištíny ukojistnou archou (viz 1. Samuel 4:19). Určitě se také trápila tím, jak Boží dům upadl do apatie a chamtivosti během doby, kdy v chrámu sloužil její tchán.

Když byl Eli nejvyšším knězem, odvraceli Boží pastýři oči od všech druhů hříchu. Eliho vlastní syn Ofni byl hříšným knězem, který se dopouštěl cizoložství uprostřed zdí Božího domu. Fínes byl také odpadlý cizoložný kněz, jehož nekontrolovatelný chtíč pínášel neustále hanbu Božímu chrámu. Po léta znělo této politováníhodné vdově v uších prorocké varování, které do Eliho domu přinesl nejmenovaný prorok.

„A ačkoli nevyhledím do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolestí ssužoval duši tvou, všechno však množství domu tvého zemrou v vůku vysplém. A to mŕj za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínesa: oba jednoho dne umrou“ (1. Samuel 2:33–34).

Představ si neuvěřitelnou bolest této vdovy, kterou tě u hrobě podpírali. Její manžel sváděl ženy v chrámu, ženy, kterým mělo být pravděpodobně slouženo. Služba byla zcela hnána žádostí a chtíčem, byla plná chamtivosti a lhostejnosti k Božím vůcem. Opravdoví Boží proroci po léta varovali před blížícím se soudem, zaviněným zkažeností kněžstva. A lidé byli čím dál víc rozčarovaní z pokrytectví služebníků i služby. Tež ze všech stran udeřily katastrofy. A nejhorší ze všeho bylo to, že nepřátelé zabavili archu, která představovala Boží přítomnost.

V mysli této ubohé ženy Boží nepřátelé triumfovali. Všude kolem ní byla církev v troskách a celý národ byl zbaven vši naděje. Nezůstalo doslova nic, na co by se kdokoliv mohl těšit, kromě soudu. Navíc si tato žena nesla svou osobní bolest kvůli zradě svého cizoložného manžela.

Právě te, když pohbívala své blízké, na ni přišly porodní bolesti. „Nevsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc třhotná a blízká porodu, uslyševši také tu pověst, že by truhla Boží vzata byla, a že uměl tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se obořily na ni úzkosti její. ...a kteréž stály

přijí, plakaly: Neboj se, však jsi porodila syna“ (4:19–20).

Na pohřebišti byly i další ženy, které ztratily v bitvě s Filištiny manželky. Pokoušely se Finesovu vdovu povzbudit, říkaly jí: „Vzchop se. Je tu naděje, tenhle chlapeček pro tebe znamená nový začátek. Bůh tě vůbec nepřehlédnul.“ Uprostřed vší smrti a chaosu viděly, že tu začíná naděje.

Ale Finesova vdova již byla přesvědčena: „Hospodin se mě zjevil. Podívejte na všechnu tu katastrofu, odpadlictví, trosky. Moje modlitby nebyly vyslyšeny. Není tu žádná naděje.“ Byla naprosto neutěšitelná. Nechtěla se dokonce po porodu ani podívat na své dítě, odstrčila ho stranou. Její poslední slova předtím, než zemřela, byla: „I nazvala dítě Ichabod, žkuci: Přestěhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží“ (viz 4:21–22).

Jednoduše řečeno vzdala boj a s tím zemřela. Vím, že skutečný důvod, proč tato ztrápená žena zemřela, byla hluboká beznaděj. Dodnes znamená slovo „Ichabod“ ztrátu Boží přítomnosti a nedostatek naděje pro Jeho lid.

Ve svém zoufalství a bolesti mluví bezejmenná vdova k dnešním Božím lidemKaždý křesťan čelí stejným třem proudům bolesti, kterou trpěla Finesova vdova: bolest nad stavem národa, bolest nad stavem církve a bolest nad osobním trápením a ztrátou.

Stejně jako ona žijeme v čase morálního a duchovního úpadku. Téměř denně vidíme přicházet útoky proti jménu Krista. Nepřítel pomalu odsekává naše morální hodnoty, které sloužily jako základ nejen pro náš národ, ale pro mnoho dalších.

Viděli jsme, jak byla modlitba vypovězena z amerických škol. Deset přikázání je odstraňováno z federálních a státních soudních budov. Některé státy píší zákony, které zakazují kněžím vyzvat jméno Ježíš. Právě v tomto okamžiku hrozí státní soudy přestí Boží autoritě a pouhé zmínce jeho jména.

Vypadá to, že homosexuálové a jejich mocní přátelé jsou nezastavitelní ve své posedlosti ustanovit manželství gay. Nově uváděný film o dvou homosexuálních kovbojích je navrhovaný na cenu Akademie a někteří pozorovatelé ho nazývají nejlepším filmem, jaký kdy byl vyroben. Je propagován jako film, který navždy změní naši společnost. Můžete si být jisti, že je to pouze první z mnoha dalších filmů tohoto druhu.

Naše služba dostává spousty dopisů a emailů od zarmoucených milovníků Krista z celé země i ze světa. Ptají se: „Co se to děje Americe? Kdysi byla známá jako země, jejíž misionáři přinášejí světlo evangelia. Ale teď je to úplně jiný příběh. TV programy jsou naprosto hnusné, zesměšňují křesťany, morální standardy a Krista samotného. Tyto show oslavují homosexualitu a strhávání hodnot rodiny.“

„Soudy zesměšňují křesťanství nalevo i napravo. Křesťany považují za fanatiky nebo tupce jen proto, že věří. Kde to skončí? Zdá se, že nic nemůže zastavit morální úpadek. Kdy tomu všemu Pán učiní konec?“

Výsměch se neděje jen v sekulární sféře. Bláznovství, nesvaté věci se usídlují v Božím domě po celé zemi. Před pár týdny jsem se dozvěděl o něčem, co se nazývá „zápasící církve“, v nichž jsou kazatelny nahrazeny ringem. Zápasníci, kteří vyznávají Krista, si navzájem třískají židlemi o hlavu, prýští falešná krev a pak vydávají svědectví. Ne! To by se nemělo dít v žádné církvi. Každý služebník Božího Slova ví, že takové násilí bylo pravým důvodem, proč Bůh zničil svět potopou.

V tisících církví dnes není ani zmínka o hříchu, kříži, oběti, soudu nebo pekle. Božím strážným není dovoleno mluvit, a není tam nic, co by rozňocovalo srdce. Místo toho se církve zaměřují na úspěch, každé kázání je záměrně připravené tak, aby se lidé cítili dobře. Tohle všechno je výsledek lhostejnosti, chamtivosti, sobstřednosti a tvrdosti studeného srdce. A všude to způsobuje bolest zbožným vřícím, když vidí, že je Boží jméno zneuctíváno.

Představte si podobný obrázek v Izraeli. Když Fínesova vdova viděla hříchy v Sílo, které dosáhly až do nebe, poznala, že s takovým lidem nemůže Boží přítomnost zůstat. Hospodin se ničeho z toho neúčastní.

Na církvi v Sílo, kterou pastoroval Eli, nám Bůh ukazuje, jak soudí sobstřednou církev zaměřenou na člověka, „Tak že opustiv příbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi“ (Žalm 78:60). Bůh zcela opustil chamtivou církev, vzdálil svou slávu od tohoto odpadlého tělesného domu. A soudil ji, napsal nad dveře této církve „Ichabod.“

Když se podíváme skrze roky až do dnů Jeremiáše, zjistíme, že prorok mluví ke stejné chamtivé, sobecké církvi. Jeremiáš prohlašoval, že se každý člověk stará jen o sebe, pastýři kážou jen pokoj, štěstí a prosperitu. Tito pastýři udělali z lidí „zboží,“ bohatli na útraty vdov a dalších bezbranných lidí ve společnosti.

Hospodin Jeremiášovi prostě řekl: „Tohle není moje církev. To je ohavnost.“ Potom prorokovi řekl, aby kněží varovali: „Kvůli pastýři a křičte, anobř válejte se v popele...zahyne útočiště pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda...nebo zkaží Hospodin pastvu jejich...pro prchlivost hněvu jeho“ (Jeremiáš 25:34–36,38).

Posléze Bůh řekl: „Jistě že naložím s domem tímto jako s Sílo“ (26:6). Ve stručnosti řekl: „Takto budu soudit každou tělesnou, chamtivou církev v každém věku.“ A nařídil Jeremiášovi: „Postav se v sílci domu Hospodinova, a mluv...všecka slova, kteráž tobě přikazují mluvit k nim, neujímejž slova... Slyšeli pak kněží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu“ (26:2,7).

Jak lidé na Jeremiášovo poselství reagovali? „Jali jej ti kněží a proroci i všecken lid ten, řkouce: Smrtí umřeš. Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a místo toto tak spustne, že nebude v něm žádného obyvatele?“ (26:8–9).

Pemýšlej o veškeré prosperitě, která se dnes v církvi káže. Nedávno jsem byl u jedné lidí na návštěvě, měli televizi naladěnou na křesťanský kanál. Každý program byl zaměřený na prosperitu. Bible byla zmiňována minimálně, a pokud ano, bylo to připravené poselství k propagaci sebe sama. Byl jsem přemožen žalem.

Toto samoobslužné evangelium zbohatnutí a konkurenční církevní systém, který to propaguje, je teď pod klatbou Ichabod. Je to všechno prokleté a mrtvé, a brzy uvidíme Boha dělat to, co řekl, že udělá Izraeli: „Naložím s tímto domem jako v Sílo.“ Bůh srazí symboly jejich štěstí a prosperity a bude následovat veliká zkáza a zpusťování. Všichni námezdní pastýři budou čelit bankrotu a jejich mohutné církevní programy budou přes noc pryč.

Dobrá zpráva je, že uprostřed Božího soudu má Bůh pravou církev, která je plná Jeho slávy – Samuelovu společnost. Zde je to, o co Fínesova vdova přišla: Bůh z ruin Eliho chamtivé církve přináší novou věc. Činil nadpřirozené dílo, aby navrátil svou slávu. A to všechno se dělo přímo před očima této ženy, v jejím vlastním domě.

Víš, uprostřed Sílo, zatímco na Izrael dopadal soud, pozvedal Bůh Samuelovu společnost. Byli to lidé, kteří odvykli světu. Znali Hospodina v hlas a byli mu zcela oddáni.

Podobně má Bůh Samuelovu společnost v této generaci. Pozvedá je z trosk chamtivé církve a povolává si je. A nikdy se jich nevzdá. Potkávám členy této neviditelné Samuelovy společnosti na celém světě. Slyší jasně od Pána a nebojí se přinést slovo varování jeho církvi.

Navíc má Bůh zástupy skrytých, neznámých proroků a ti jsou trénováni ve škole strádání a utrpení. Jsou součástí Samuelovy společnosti a vědí, co přichází, protože Bůh jim to řekl. Navzdory přicházejícímu soudu jsou tito zbožní lidé plní naděje a radosti, protože vidí přicházet nový den.

Faktem je, že Fínesova vdova neměla žádný důvod dlat si starosti kvůli arše úmluvy. Protože ta byla opatřena slitovnicí. Vysvětlím to.

Ve starodávném Izraeli představovala archa Hospodinovo milosrdenství, mocnou pravdu, která přišla a byla ztělesněna v Kristu. Máme přijmout Jeho milosrdenství, věřit v zachraňující krev Jeho milosti a být na věky spaseni. Takže, mžeš zesměšňovat zákon, mžeš se vysmívat svatosti, mžeš strhávat všechno, co hovoří o Bohu. Ale když zesměšňuješ nebo se posmíváš Boží milosti, přijde soud a přijde rychle. Jestliže pošlapáváš Jeho krev milosti, budeš čelit Jeho strašnému hněvu.

Tohle je přesně to, co se stalo fílišťánským, když uloupili archu. Přišla na ně strašlivá zkáza, dokud si nepřipustili: „Tohle není jen náhoda. Boží ruka je nepochybně proti nám.“ Uvažujte o tom, co se stalo, když archu postavili do chrámu pohanského boha Dagona, aby zesměšlili a zpochybnili Izraelského Boha. Uprostřed noci se slitovnice na arše stala metlou soudu. Následující den našli modlu Dagona sraženou obličejem k zemi před archou, její hlava a ruce byly oddělené.

Milovaní, tam by měla být dnes Amerika. Měli bychom být již dávno souzeni. Říkám všem, kdo zesměšňují a zpochybují Boží milosrdenství: Pokračuj, vyzkoušej všechno, co chceš, abys dostal Kristovu církev pod moc sekularismu nebo agnosticismu. Ale jestliže zesměšníš Kristovu milost, Bůh srazí všechnu tvou moc a autoritu k zemi. Jeremiáš říká: „Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávají zajisté slitování jeho“ (Pláč 3:22). Ale když lidé toto veliké milosrdenství, kterým je Kristus, zesměšňují, soud je jistý.

Je to jen a jen Pánovo milosrdenství, že odkládá soud. A právě teď je Amerika tímto milosrdenstvím podpírána. Je to neuvěřitelné, naše země závodí se zbytkem světa v odstraňování Boha a Krista ze společnosti. Ale Bůh nebude zesměšňován; Jeho milosrdenství trvá navěky a On tento národ miluje. Věřím, že proto na nás stále vylévá svá požehnání. Jeho touhou je, aby nás jeho dobrota vedla k pokání (viz Římanům 2:4).

Samuelova společnost zbožných mužů a žen to ví. Nezoufají si nad současným stavem v Americe nebo nad strašlivě chamtivou Eliho církvi. Na to se prostě nezaměřují. Ano, jsou zarmoucení hroznou zkažeností, korupcí, výsměchem a hříchem, a vědí, že soud přichází. Ale mají naději, protože vědí, že Bůh má všechno pod kontrolou. Víš, sami okusili Boží milost v Kristu a vědí, že Jeho milosrdenství trvá navěky. A na rozdíl od Fínesovy vdovy nikdy nepřipustí, že nepřítel vyhrává ve válce proti Kristu a Jeho pravé církvi.

A konečně, je tu také osobní bolest. Chci mluvit k těm, kdo zažili něco z bolesti této zraněné ženy. Mluvíme o druhých bolestech, které jsou prudké a kruté, je to neustálá bolest, která se dotýká těla, srdce, ducha. Jedna starost se vrší na druhou a vypadá to, že konec není v dohledu. A ta bolest je

nepopsatelná.

Tvou bolestí je možná bolest ze ztráty vzácného a drahého milovaného člověka...bolest z vysilující nemoci...bolest z odmítnutí...strašlivá bolest z rozpadlého manželství...bolest z dětí, které žijí v hrozném hříchu...bolest, kterou nemůže nikdo jiný pochopit.

Nedávno jsem mluvil s pastorem, který žije v takové fyzické bolesti, která ho vždy v strašlivých mukách skolí k zemi. Tento muž chodil od doktora k doktorovi, ale nikdo nebyl schopen vysvětlit nebo vyléčit jeho stav. Je nucen žít v neustálých mukách, které jsou doslova nevysvětlitelné.

Potom jsou bolesti, které jdou hluboko do duchovního světa, pronásledování mysli. Některá duševní utrpení jsou tak zdrcující a neprokonatelná, že nejsou pouhým testem naší víry, ale otřásají přímo základy naší důvěry v Boha. Tato lidská bolest nás vede k tomu, že křičíme: „Pane, opustil jsi mě? Slyšel jsi některou z mých modliteb? Jsi tu ještě?“

Není neobvyklé, že křesťan zažívá „železné nebe,“ kdy je z kruté zkoušky zcela zmatený. Vůbec nemá chuť se modlit, a když se modlí, je to bez vášně. Je příliš zatížený břemeny nebo unavený úsilím soustředit se na Boží slovo, takže když se snaží číst Bibli, ani to neregistruje.

A tehdy vtrhne Satan. Přichází k nám právě na vrcholu naší bolesti a trápení a zasazuje ďábelskou lež z pekla. Je to stejná lež, kterou vštěpoval do mysli Krista během ukřižování: „Boh tě opustil. Zřekl se tě a pohlíží tě.“ Tyto útoky jsou neústupné, přinášejí lež, obviňování, a přidávají k bolesti břemeno viny. Šeptá: „Nemůžeš to zvládnout. Už se ani nemodlíš. Jak můžeš doufat, že jsi spasený?“

Jeho cílem je, abys následoval příkladu Fínesovy vdovy, podlehl beznaději a přestal bojovat. Tato žena, ochotná bojovat, udělala osudovou chybu, díky které skončila v strašné bolesti: „Boh se mnou není. Opustil mě.“ V tu chvíli to úplně vzdala, zavrhl svou víru.

To mě přivádí k jednomu z nejtěžších břemen, které jako Boží pastýř mám. Neustále jsem volal k Pánu: „Pane, jak mám přinést naději a útěchu vřícím, kteří prožívají tak velikou bolest a procházejí takovým trápením? Dej mi poselství, které vymaže jejich pochybnosti a strach. Dej mi pravdu, která vysuší slzy truchlících a vloží píseň do úst těm, kdo ztratili naději.“

Poselství, které slyším od Ducha svatého, je velice jednoduché: „Jdi do mého Slova a stůj na mých zaslíbeních. Odmítni své pochybovačné pocity.“ Veškerá naděje se rodí z Božích zaslíbení.

Nedávno jsem dostal dopis, který obsahuje nádherné, živoucí objasnění této pravdy. Je od matky, která píše: „Mé dceři je šestnáct let. Má fyzickou degeneraci svalů, šlach a kloubů, a dvacet čtyři hodin denně trpí nesmírnými bolestmi. Přišla jsem o syna, který v roce 1997 spáchal sebevraždu kvůli stejné bolesti. Bylo mu dvacet dva let. Po devíti letech utrpení si vzal život. Nedokázal tu bolest zvládnout.“

„Moje dcera byla baletka a těšila se, že půjde do Juilliardovy školy v New York City. Ale její sny se roztříštily, když ji postihla stejná nemoc, která mučila jejího bratra. Lékaři řekli, že její bolest ve stupnici od 1 do 10 je na stupni 14. Množství léku proti bolesti, které by potřebovala, aby pro ní byl skutečně efektivní, by zničilo její ledviny, takže si léky vzít nemůže.“

„Ona miluje Pána, a je radost být jí nablízku. Je skvělou básníčkou, její texty vyšly ve více než patnácti publikacích a je zapsána v „International Who's Who in Poetry.““

Tváří v tváři všemu, uprostřed neustupujících otěsů těla a duše, vložila tato matka a její dcera svou naději do Božího slova, které jim Bůh dal. A získaly pokoj.

Snaží se ti nepřítel namluvit, že tě Bůh přehlídí? Byl jsi v pokušení dojít k závěru, že Pán není s tebou? Těmž jsi vzdal svou víru? Vlož svou naději do Božího slova, které ti říká:

- „Vždyť on řekl: Nikdy tě nenechám a ani neopustím“ (Židům 13:5).
- „Hospodin zajisté jest útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení. I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine“ (Žalm 9:9–10).
- „Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje. Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho. Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho zebrať chleba... Hospodin...neopouští svatých svých, na věky v stráží jeho budou“ (Žalm 37:23–25,28).
- „Myš se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni; Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme“ (2. Korintským 4:8–9.)